

...Затова, Милкано, ти казвамъ пушка малинхера ми е либе,
за мене се тука не знае, нощни атаки — седѣнки,
какво вѣнчило ще нося! дневни боеве — сборове,
Че съмъ си ази накиченъ гърмежи пѣсни момински...
съ две паласки патрони,

Проридаха още нѣколко звуци на хармониката, и пѣвецътъ дигна бодро глава. Тъмнитѣ дупки на очитѣ му свѣтѣха, като че ще прогледне. Тълпата се отпиши и рукна къмъ него. Като тояги се надигаха ржце. „Дай на мене една пѣснопойка. Дай на мене!“ — екнаха виковете, и баба Спаса се пробуди. Отри рукналитѣ сълзи, па се забута и тя къмъ пѣвеца:

— Я, бе сине, я дай на мене една пѣснопойка! Че то тая пѣсень за насъ си е писана! Ха, дай на баба си Спаса една пѣснопойка! Синъ като си нѣма, баремъ пѣснопойка да има!

— Ше ти дамъ, бабо и на тебе, и на всички ще дамъ! — бързаше пѣвецътъ да дава пѣснопойки. Пазарището се бѣше поопразднило вече, когато дойде редъ на баба Спаса. Присегна тя, взе червената пѣснопойка и забърка въ пазвата си за пари. Изведнажъ лицето ѝ се сви.

— Бре! — викна уплашено тя, бръкна пакъ въ пазвата си — нѣма го вжзелчето. — Ами сега?

— Какво, бабо, дали паритѣ ти нѣма? — заоби-колиха я нѣколцина останали.

— Паритѣ, бре сине! Шейсетъ и петъ лева пари. Яйца продадохъ, една кошница яйца продадохъ, пиле продадохъ, едно гърненце масло продадохъ и помня много добре въ пазвата ги турихъ! Офъ, Божичко, това ли ми трѣбваше...

Спогледаха се селянитѣ, подигнаха рамене, па току се заглеждаха въ пазвата ѝ.

— Ха, — викна единъ, — ето кжде... Прорѣзалъ пазвата, синковеца, сигуръ съ бръсначъ я прорѣзалъ. Ама че майсторъ, аа!